

ההגירה המוסלמית והמערב

דיייד פרייס-ג'ונס

ובמרקחה של התבוללות, מה יהיה תפקido של האיסלם? האם "מוסלמי" היא הגדרה מטאימתו, וsuma היפה משנית להגדרת צרפתי, שוודי, גרמני וכיווצה באלה? על התשובות לשאלות חדשות אלה תיתן התשובה את דעתה, ותשפיע על עיצובה של דעת הקהל ביחס אליהם.

תחילתה של תנעوت אוכלוסין מיוחדת זו מיויחסת למשבר הפוליטי העולמי אחריו. 1945. הגיעו של הקולוניאלים המערביים ועצמאוותן של מדינות שעד אז נחשבו מושבות היו אף הם בין הגורמים לנצח העניינים המורכב. מוגרים מוסלמים הביאו למערב שונים ורבגניות. הם היו סונים ושיעים, עם כתיתיות, מנהגים אזרוריים, תרבותיים וחברתיים, אמנהיות שבטיות קהילתיות שלחהם. מבניםalousים, מימי האימפריה, נוצרו מחדש בכרכי המערב. רוב המוסלמים הבריטיים באו מות היבשת היהודית והם חסידי גמاعت א-טאబלי (Jamaat at-Tabligh), תנועה א-פוליטית של הסופים בני ימינו, שנסודה בהודו, בשנות ה-20, על ידי מוחמד איליאס (Ilyas). הלוויים נוטים לעבר לאיטליה, הסורינאים להולנד, ערבי המאגרב לצרפת וכיווצה באלה. דוגמה להמחשת המתරחש בפועל: ב-1991 מנתה אוכלוסיית העיר ליצ'סטר 270,493 נפש. 14% היו הינדים, 4.3% מוסלמים ו-3.8% סיקים. המוסלמים של ליצ'סטר היו ברובם דאובנדים דובי-גוזיראי, חסידי גמاعت א-טאబלי. בליצ'סטר בלבד קיימים חמישים ארגונים מוסלמים שונים ובהם: הדאוודי בורה ג'מעת, האגודה המוסלמית אחמדיה, האיסמעלי ג'מעת, האגודה של קהילת רואוואל, אגודות המוסלמים של גוזיראי, חברת החיליפה המוסלמית של סוראי, מסגד ג'אהה של המלך פיטל, המרכז האיסלמי, ועוד כהנה וכהנה לשמחות ליבם של סוציאולוגים.

בריטניה יכולה יש אלפי ארגונים מוסלמיים. בצרפת מגיעה מספרם של הארגונים המוסלמים לשש מאות אלפי.

ארגוני אלה, שהעתקו כמהותם מארצאות מוצאים, נועדו להגן על זהות דתית ותנית מיויחדות וצרה. לרובם מטרה דתית או חברתיות, אולם אין להוציא מככל זה יעדים של תחרונות פוליטית ו爱国iology. האימאם והמסגד הם יסודות מרכזיים בקהילות הרבות. כוח וחסות מוטלים על כף המאזניים בתחום המוקומי, ומינויו של אימאם מעורר עניין רב בקרב השלטון בארץ המוצא של האימאם

מבוא
ואם של מוסלמים למערב במספרים ניכרים, הגדים בהתקופה, היא התפתחות חדשה ומהירה. בבריטניה, רק המסגד בווקינג (Woking), לא הרחק מלונדון, הוא בן שנה שנים. בשנות ה-50 המוקדמות, מנתה האוכלוסייה המוסלמית בבריטניה 23,000 נפש. מ-1961 ועד היום עלה מנתיה מ-82,000 ליותר ממילון.

ב בשוויה כמעט שלא היו מוסלמים ב-1950, וכיום יש בה 200,000. גם בבלגיה ובלונדון לא היו מוסלמים ב-1960-200,000 וכיום ישבים בבלגיה 260,000 ובלונדון 450,000. המוכחות המוסלמית בגרמניה החלה ב-1961, וכיום מ-1,900,000 תורקים מהווים שלושה רבעים מן המוסלמים היישבים בה.

צՐפת מיזגה את אלגיריה בהגדרת התרבות, והאלגירים החלו להתיישב בצרפת בתקילת המאה העשרים. וכיום חיים בצרפת יותר מ-4 מיליון מוסלמים מכל ארצות המערב. בשלשים השנים האחרונות הגיעו 5-6 מיליון מוסלמים לאורה יב', חצי מיליון לאוסטרליה, כמספר הזה לארגנטינה, ועוד רבים הגיעו לארכוזות ברחבי העולם.

אין להבין נושא זה מבלי להתייחס לנישיבות ולעובדות ההיסטוריה. במשך כל מהלך ההיסטוריה, גרמו תנעות של אוכלוסייה לפרץ מתחם של אלימות, מלחמות ותנשויות אתניות ודתיות, אטומות לדפלטמיה וטולות פתרון. האם המצביעת שונתה עתה? בדאר אל-חרב [בבית המלחמה], שם חיים הכהרים, לא יכול המוסלמי למלא את מקומות דתו, ולכן, במקרה של הגירה, עליו להחמוד עצם בחירה בין הבדלות לבין התבוללות. האם מתנשות מדינות המערב, לראשונה בתולדותיהן, במיועטים היישובים בקרון ונבדלים כל כך בתרבויות ובידתם עד כדי חוסר אפשרות להתבוללות?

הסופר וההיסטוריה דייד פרייס-ג'ונס (Pryce-Jones) פרסם שורה ארוכה של מחקרים בכתביהם *The Closed Circle* על העולם היהודי, וכן שעניינו קצה של האמריקה השובייטית. דפיו מתגורר בלונדון ומשמש בתפקיד של עורך בכיר בכתב העת National Review בניו יורק. זהו מאמרו הראשון בתפקידו שליל נכל באסיפות מאמריהם העומדות לראות אוור מטעם מושג ארייל תחת הכותרת (הזמנית) "האים המוסלמי".

הם עשויים לחוש כלפי אמפתיה רבה יותר מאשר כלפי הנזרות. האיסלם מושך לקרוא ללבוד ערכים מסורתיים, ובמיוחד לאחדות המשפחה והקהילה. רבים מיצרים על התפזרותם של ערכים אלה בחברה המערבית. הנסיך מוילס מגלה אהדה לאיסלם בנושאים אלה. בישוף מגלה קבל-עלם כי בילה את ארבעים ימי התענית שלפני חג הפסחא [Lent] בקריאת הקוראן. משמרות-מתנדבים מוסלמים טהרו פרבּר מגורים מוסלמי בירמינגהאם מפרצחות ומוסחר--Smiths. דעת הקhal הבריטית גילהה אהדה למשה שהופנה על כישלון החוק והמשטרה. תלונה של בריג'יט בארדו על כך שהמאזין מהריש את צליל העומני הכנסיה זוכה לפוטרות רך משום חריגותה.

אנשים מן הסוג המבוקש למצוא כל פג בדומים להם ובחברתם טוענים כי התקשרות מצינה סטריאוטיפים שלילים של מוסלמים. דוגמה לכך ניתן למצוא במאמר: "אסילמו-ביבה", שהופיע על ידי תאגיד ראנימד [Runnymede Trust] ומציג תרכובת ערבית יוונית של סילופים, ללא הגות הוכחות רציניות. **למעט ארץ אחת או שתיים, המהגרים הנගים משווין זכויות וחובות, ככל האזרחים.** מועמדים מוסלמים התמודדו בבחירות הכלליות בבריטניה ב-1997, באוזר הבחירה של מעב' ברדפורד [Bradford West], הזכר מפרשת סלמן רושדי. בין המועמדים היו: מוחמד ריאז, נציג השמרנים,عبدול חאן, נציג הליבר הסוציאליסטי וסאייה שאה, סוציאליסט. (הזכה הייתה נאשנה סיינ', וריבה אתנית ודתית). מועמדים בעלי שמות מוסלמיים נמצאים בכל הקשת הפוליטית, לרבות מפלגת הרפנדום [MAIL-HUM] בעלת הגנון הבריטי-לאומי. גם בצרפת צפון-אפריקאי במעלה סולם הכוח הפוליטי.

★

שני צללים מעיבים על תמונה מצב חיובית זו. האחד מוטל מן הצד המערבי והאחר מן הצד המוסלמי. נראה כי איש לא חזה מראש כי המנייע לבניית מוסדות אירופיים משותפים המוביילים, בסופו של דבר, להקמת פרנציה, יעורר תgebות-נגד לאומניות הפגעות בזרים ובמיוטים, ובראש ובראשו נבנה במוגדים המוסלמים. מדינית-הלאום ההיסטוריה הביאה לניסוח של חוקות, לשלוונו החוק, למtanן זכות בחירה ולזכויות הארץ. תחת הלחץ של אירופה המთהדרת, מתרוששת מדינית-הלאום מהישי עבר שלה, ובכך נחלשים עיקרים דמוקרטיים, אחירות הרשות, שלטון החוק והאמון ההכרחי של הארץ במדינתו ובוחות הציות לדרישותיה.

מתוך חשות קיפוח בייצוגם וביכולתם להשמיע קולם, פונים אנשי אירופה אל מפלגות לאומניות ושבתיות חדשות, כגון "החזית הלאומית" בצרפת, "מפלגת החירות" האוסטרית, "הגוש הפלמי", ה-ETA הבасקית ועשרות אגודות בגרמניה, בשוויה ובארצות אחורות. חלק מקבוצות אלה הוא מחרשות וארגוני טרו. המפלגות והארגוני שואפים להגן על הזהויות הלאומיות והשבתיות, ובמתקנות חזורת ונשנית בכל רחבי אירופה, הם מעודדים שנות זרים וגזענות המועלות את מפלס האלימות ומגינות לשיאן במעשי הצתה ורצח.

כל מעשה קיצוני מזין את הבא אחריו. המוסלמים אינם

והקהלילה. דוגמה ידועה במיוחד היא המאבק הממושך על השליטה במסגד של פריס וברקנות הנאמנות הדתיות הקשוחות אלו בצרפת. בסופו של דבר, אישר מינוי של האימאם על ידי משלחת אלג'יר, ובכך הודגה שיטתה העילונה של אלג'יר באיסלם בצרפת. במאבקי כוח בריטניה ונרצחו אימאים של מספר מסגדים בבריטניה ונרצחו אימאים בגרמניה ובלגיה.

התקשורת מהוות בmmo להערכה של התפתחויות מסווג זה. מקובל לחשוב כי הפוליטיקה המקומית קשוחה מעצם טיביה, ומה שעושים המוסלמים بينما בין עצם הוא עניינים. ואולם אין ספק כי התהיליך המהיר והפתאומי של הגירה והקמת קהילות מוסלמיות – הנזכר לעין-כל טומן בחובו פוטנציאל להתערות של גזונות ושןאת זרים בארץות המערב המאוחרות. יש והעתונאות הפולרית חדשה במרקם חריגים והופכת אותו לשערורייה ציבורית. לדוגמה: דיפלומט איראני אשר שחת כבש ברוחב של פרבר לונדון, לכבוד סעודת עיד-אל-פיטר, או איראני אחר שהתעניין לשאת לאישה לצדיה לשעריה [החלכה המוסלמית]. הוא גורש. ואולם הנושא האמתי הוא: האם אנשים אלה יגיעו כפי שהגיעו אחרים לפניהם, לכל טמיעה באזרחות החיים הלאומיים, לרבות דמיוקרטיה, ושما יש כאן קולוניאליות הפוך, והארצאות המאוחרות תסגלנה לעצמן את דרכי המהגרים, ובסוף של דבר תהפוכנה להיות דאר אל-איסלם?

בקווים כללים התשובה כבר ברורה. תוך שהם נמשכים על ידי הדמוקרטיה והקפיטליזם, המהגרים לא רק משלבים אלא ממש מתבוללים. הקשרים הרגשיים-השורשיים אינם משתנים, אולם הקשרים היישרים אל המולדת הישנה הולכים ופוחתים. דור שני, ועתה גם דור שלישי של מהגרים, כבר אינו יודע את שפתם של זקני המשפחה. צעירים צרפתים ממוצא צפון-אפריקאי אינם יכולים לדבר או לקרוא ערבית. למרות התוכניות המיויחדות בטלוויזיה וברדיו בשפות: בngleית, אורדו או גזירותי, גם מצבם של בני הנוער בבריטניה, אשר משפחותיהם הגיעו מעת היבשת היהודית, אינו שונה.

למוסלמים במערב יש כל תקשורת משליהם, המשמשים לביטוי של התנשויות תרבות הפורטוגזיות מתוך הציפיות והעריכים החדשניים. להן מכתב טיפוסי של צעריה, אשר פורסם בדצמבר 1996 ב-*Trends* [מגמות], המגדיר עצמו כ"כתב העת המוסלמי הנמכר ביותר בבריטניה":

• נישatoi בשידוך בהיווי צעריה מאד. תמיד קיבלו ציוניים גבויים בבית הספר, אך בעלי לעתיד ומשמעותו הבהיירו כי אינם ראויים שעמדו בבחינות אלא שאתחנן. כך התהנתני בעל-корחיה, ועתה יש לי שני ילדים. בעלי לפעםם רגש טוב, אך אין מרשה לי ללמידה. ניסיתי לשוחח עימם, אך יש לו מאה ואחד תירוצים. הוא גורם לי לבכות, ובכל זאת עומד על דעתו. אני אומלה מאוד ומרגישה שהקרבתி הרבה וויתרוני על נערו.

רבים מנציגי המערב הם חילונים עד כדי חוסר ידיעה מוחלט על דת כלשהו. כאשר הם נתקלים באיסלם כתה,

"פלשטיין אל-מוסלימה", העיתון העיקרי של החמאס, יצא לאור, בעיצוב מהודר, בלונדון. גם האופוזיציה הלאומית והברוריאנית, התנועה האיסלאמית הטוניסאית "אל נאודה" [Al-Nahda], חזית הנגולה האיסלאמית האלגירית "אל ג'אלג'ה" [Al-Gaala], חזית ארגון החזית האיסלאמית של אל-ג'אלג'ה [Al-Gaala] – כל אלה ועוד ארגונים, מוצאים לאור ביטואנים בחו"ל. ארצות המערב רוחשות בימים אלה בעולם תחתון של סוכנים ערבים ואיראנים, חוליות חיסול, פורשים ורפטנסים המעתיקים את דפוסי הפעולה של ארגות מזוהה. לא ברור מי מתרמן את מי וקשה לקלב דעתו אמרוי. המשקיף המערבי רואה ניצול של נושאים כגון: בוטניה, פלשתין, אפגניסטן, צעיניה, או שימוש לרעה בחברה הפתוחה לצורכי ניסיון התנקשות באפיקור, או פיצוץ במרכז הסחר העולמי בניו-יורק, או לפרישות כגן פרשת רושדי, או חבישת רעלות על ידי תלמידות מוסלמיות בבתי ספר צרפתיים.

תנועת "יחס אוטחרייר" [Hizb ut-Tahrir], המנודה במזרח התיכון, תובעת את זכות חופש הדיבור בבריטניה, כדי להקדיש עצמה לחילופף, מדינה מוסלמית מאוחדת באירופה. אסיפות התנועה מעוררות אלימות. בבריטניה "אל-חילופף", בדצמבר 1996, הכריז מאמר המ undercut: "בכל רחבי העולם, הדמוקרטיה והחופש, לאומי הרוע, המיטו חורבן על חי האנשים". מיסודה של קבוצת "אל מוחאגירון", השיך עומר באקרי, כותב באחד מעלוינו הרביבים: "דמוקרטיה היא תפיסה שהמערב העלה באובי כדי להרים את המדינה האיסלאמית". ובמוקם אחר הוא מרוחיב את הדיבור: "רעין החברה הדמוקרטיתינו מטענה, מסוכן ואני בר ביצוע. המפלגה רואה ארמים [איסור] להקים או להשתתף במפלגות המטיפות לפיטילים, סוציאליות, חילוניות, לאומיות, או כל זאת מלבד האיסלם. אנו מוקפים בהם של כפירה: מחשבות כפירה, מעשים ומערכות חיים של כפירה. החומוסטואלים, הנופאים, שטופי הזימה, כולם יהרגו, וגם היהודים".

איומים כנון אלה עומדים בסתרה גליה לחוק הבריטי האוסר ביטויו ישנה. עלון שהופץ במסגד המרכזי ברייג'נטס-פארק, המומן על ידי סודיה, מופיע מאות דוגמאות של הסותה המוסלמיים. "עשנו משהה כדי להוכיח כי יש לכם ראש על הכתפיהם ולא גוש של גבינה. השליך אבן, דרכו פצעה, הניחו מוקש, חטפו מטוס, אל תשאלו כיצד".

הdemocrattiy נראית לעיתים חסרת-אונים נוכח מי שנמנצלים לרעה את החירות שהיא מעניקה להם למטרות אַdemocrattiy. האיסלאםיסטים סבורים כי כל המוסלמים עשויים בצלם ובדמותם, ואם לאו, יש לכפות זאת עליהם. מנהיגיהם מעוררים חדשות וشنאות בנוסח אנחנו-אָהם, וגורמים נזק בל-יתואר לאנשים הפשוטים, המבוקשים רק להשתלב כאזרחים דמוקרטיים, שהם גם מוסלמים. בין אם הם מערבים ובין אם הם מוסלמיים, התקשורות היא המספקת את האמצעים המיידיים להצלתם מיד מנהיגים שכאה. ■

מסוגלים להITEMע בתוך תפיסה אירופית מופשטת של אירובנות, ומוצאים עצם יותר ויוטר במצב של לא לבלו ולא להקיא, הזכיר להם מברית המועצות הישנה. להגדרת זהותם הראשונית הם שביטם אל האיסלם. אם אכן נגור עליהם להיות שבט, מוטב שייהיו האומה או קהילת המאמינים. כך נפתח הפותח לאיסלאמים.

המוסלמיות הפוך – החרנות הקולוניאליזם הפוך

ה איסלאמים מטיף להתבדלות כפתרון הכלל, עם מטרת ארכוכת טווח: המרת דתת של כל ארץ מארחות דאר אל-חרב לאיסלם. השם הרואין לכך הוא קולוניאליזם הפוך.

איראן וארצות ערב ניצלו את האיסלאמים לגילוי כוח ולהשגת מטרות בתחום מדיניות החוץ. מה שנראה על פניו כargon קהילתי למחקרים, מתגלח בכמה מקרים כנתמכ ומומן על ידי שליט זה או אחר. כ-47 ארגוני מוסלמים בריטיים נחברים לארגוני-חזית של החמאס. ברדפורד מתחדרת במסגד ע"ש צדאם חוסיין, המשמש מקור לתעומלה ומיעד לקדם את עניינו של העיר בעיר השלה פרשת רושדי.

חלק מן הפעולות הללו חסוי. איראן או ערבי הסעודית ולעתים שתיהן גם יחד, במהלך המלחמה הדתית והאתנית הקרה שביניהם, תומכות בקבוצות כגון חזיבאללה, חמאס, חיז'ז-אוטחרייר, חברות אל-כיפה באמיריקה. הן תומכות גם ביחידים כגון דיר חאלים סאדיקי, המומן על ידי איראן כדי שיקדם הקמת פרלמנט מוסלמי נפרד בבריטניה. מוקור מימון מסוורי יש לשיקן עומר באקרי, יליד סוריה, המופיע בטלוויזיה כדי לשבח את הטאליבן או את הטורוויסטים בתימן ולהזהיר את אנשי המערב כי בקרוב יסקלו למוות באבנים בגלל חטאיהם. כמאלtein קפלן [Cemallettin] המכונה "חוומייני מכולון", מתאר עצמו ככליף של מדינה איסלאמית טורקית נגולה. דיר מוחמד אל-מאסארוי, אשר ביקש מקלט בלונדון, חשך מבלי משים כיצד הזוג ופרנסמה הפוליטיקה הפנימית הסעודית ברחבי העולם.

חלק מן הפעולות גלוי. העיתונות העברית של בירות נהרסה במהלך המלחמות האזרחים בלונדון. בלונדון מופיעים עתה יותר מ-50 עיתונים בערבית ועוד כתבי עת ובירם. רוב העיתונים נשלטים או נמצאים בבעלותם של בני המשפחה המלוכות אל-סעוד, וכן עוז ברראש ובראשונה לקדם את האינטרסים הסעודים. לעיתים הם משמשים כבמה יהודית לדיוונים. במשך מלחמות המפרץ ב-1991, יכול היה העיתונאי חאליד קישתאני לכתוב על צדאם חוסיין בסגנון שהוא חורץ את דינו למוות במולדתו. ראש ממשלת לוב לשעבר רשיי לפרסם מאמר בעיתון "שרוך אל אוסטה", שבו הוא טוען כי כל הסכם שלום שיכלעו הערבים להשיג מישראל עדיף על המשך המחלוקת והמלחמה.

"...ובבאו היום, בעזרת אלה, יהיה המסגד בפריס לבירת האיסלם באירופה, שני בקדושתו רק למכה... נשחרר את אירופה מן הכוח הנוצרי."
חומייני (בנאומו ביום צאתו מפריס לטהראן)